

στίχου μέρος: ὀρθοῦται λόγος εἰς ὀρθούση φρενί. Ὁ Frey γράφει εἴργεται κλύων, ὁ Heimsoeth ἀκταίνει κλύων, ὁ Weil ὀρθίαν κλύει. Ἡ ἡμετέρα διόρθωσις ἐπερείδεται ἐπὶ τοῦ λειψάνου τοῦ ἀρχεγόνου κειμένου ορ, ἐπὶ τοῦ Σχολίου (ἀκούων, ἐπιθυμῶν) καὶ ἐπὶ τῆς συνηθείας τοῦ ἐρμηνεύειν τὰ ὀργᾶν, ὀργᾶσθαι διὰ τοῦ, ἐπιθυμεῖν (πρβ. Ἡσύχ., Φώτ., Σουίδ., Ἐτυμ. Μ., Ἐτυμ. Γουδ. καὶ Σχολ. εἰς Χοηφ. 452). Ἐν Ἀγαμ. 226 τὸ ἐπιθυμεῖν ὄν ἐξήγησις τοῦ ὀργᾶν παρεισέδου εἰς τὸ ἔδαφος.

389. ἐννοία ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ Μ ἢ ἀνοία (ἀνοία ἐκ δευτέρας χειρὸς) ὁ Blomfield. Τὸ ἀνοία (= ἡ ἀνοία) τινὶ ἐρμηνεύει ὁ Weil παραβάλλον τὸ Σχόλ. «ὁ δὲ νοῦς· τὰ ἐξ ἀνοίας τινῶν γενόμενα τάχα τῶν κακῶν αὐτοῖς ἔσται σύμβολα» καὶ ἐπαγόμενος τάδε: «ὕπῃρχε παροιμία, καθ' ἣν ὁ συνετὸς ἦτο ἄριστος μάντις, θυμόμαντις κατ' Αἰσχ. Πέρσ. 227. Πρβ. καὶ Μένανδ. παρὰ Στοβ. Ἀνθ. 3, 6 ὁ πλεῖστον νοῦν ἔχων μάντις τ' ἄριστός ἐστι σύμβουλος θ' ἄμα. Ταύτην τοίνυν τὴν παροιμίαν παραινίσσεται ὁ Ἐπεοκλῆς λέγων: ἡ νύξ ἐκείνη, ἣν ἱστορεῖς ἐζωγραφημένην ἐν τῇ ἀσπίδι, δύναται νὰ ἀποβῆ οὕτως, ὥστε οὐ μόνον ἡ σύνεσις, ὡς συνήθως λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνοία νὰ ὑπάρχη μάντις τοῖς ἀνθρώποις». Ἄλλ' ὅμως ἡ ὀνομαστικὴ ἀνοία εἶναι ἀβεβαία διὰ τὴν αἰτιατικὴν νύκτα ταύτην. Διότι ἡ αἰτιατικὴ αὕτη κατὰ τὰ ἄνω εἰρημένα παραδείγματα δικαιολογεῖται μόνον, ἐὰν ἐξ αὐτῆς ἀποτελῆται τὸ ὑποκείμενον τῆς μετὰ τὴν ἀναφορικὴν πρότασιν ἐπομένης κυρίας προτάσεως. Ἡ χρονικὴ ποσότης τῆς λέξεως οὐδὲν κώλυμα θὰ παρεῖχε, πρβ. ἀνοία Σοφ. ἀποσπ. 524, 5, ἀνοία Εὐρ. Ἄνδρομ. 519, εὐκλείαν κατωτέρω 389, δυσκλείαν Εὐρ. Τρω. 133 κτλ.

390. Ἐν τῷ Σχολίῳ εἰς 387 μνημονεύεται ὁ στίχος οὗτος σὺν τῇ γραφῇ «ἐπ' ὄμμασι», ἣτις γραφὴ ἐπῆλθεν ἴσως τῷ Σχολιαστῇ ἀφ' ἑαυτῆς. Ὁ Heimsoeth καὶ ὁ Weil προτιμῶσιν ἐπ' ὄμμασιν.

391. Ἴδε σημ. εἰς 378.

393. Ὁ Μεδ. παρέχει μαντεύεται ἐκ πρώτης χειρὸς, τὸ σ προσέθηκεν ἢ δευτέρα χεῖρ.

395. Συνήθως γράφουσι πολλοὶ σὺν τῷ Grotius τῶν δ', ἀλλὰ καὶ 495 εὔρηται τόνδε. Ὅθεν ὀφείλομεν νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι οἱ πολεμάρχαι οὗτοι εἶναι ἐπὶ τῆς σκηνῆς παρόντες, ὥπερ συνηγορεῖ καὶ ὁ μέλλων ἀντιτάξω. Πρβ. 459 πέμποιμ' ἄν, 608 ἀντιτάξομεν.

399—401 μετατίθησιν ὁ Ritschl μετὰ τὸν στίχ. 403, γράφων ἄμα ἐν στίχῳ 399 σπαρτῶν γὰρ ἀνδρῶν. Ἡ μετάθεσις αὕτη θὰ